СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ДНЕВНИК — UKRAINIAN DAILY

УРЯДОВИЙ ОРГАН ЗАПОМОГОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКИЙ НАРОДНИЙ СОЮЗ В ЗЛУЧЕНИХ ДЕРЖАВАХ АМЕРИКИ.

OFFICIAL ORGAN OF THE UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc.

ТРИ ЦЕНТИ. РІК XL. Ч. 248. Джерзи Сіті, Н. Дж., понеділок, 24 жовтня 1932. VOL. XL. No. 248. Jersey City, N. J., Monday, October 24, 1932. THREE CENTS.

РУЗВЕЛТ ЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЛЮДСЬКИХ ОЩАДНОСТЕЙ

СЕЙНТ ЛУІС. — У своїй промові, виголошеній до 12,000 слухачів, торкнувся ґовернор Рузвелт справи банкових крахів та банкротств ріжних фінансових інституцій. Він згадав теж за біліонове банкротство підприємств, контрольованих братами Інзолами, та за величезні втрати, які понесло населення, вкладаючи в ті інституції свої ощадности, чи закуповуючи шери. Рузвелт заявився за якнайсовіснішу контролю над такими інституціями, як теж зганив Гуверову адміністрацію, що допустила до таких надужить, наслідком яких міліони людей потратили всі свої ощадности.

НАЙБІЛЬШЕ ЗАЦІКАВЛЕНІ ПИВОМ.

СЕЙНТ ЛУІС. — Ґовернор Рузвелт критикував републиканців за те, що ширять у краю паніку, заповідаючи катастрофу, коли би демократи прийшли до влади. Хоч яка цікава й важна була та справа, то вона не викликала особливої уваги. Зате заворушилися слухачі, коли Рузвелт заявився за знесення прогибіції. Посипалися з усіх сторін оклики „коли вже раз буде пиво", а Рузвелт тільки підсміхався. І заявив, що надіється у скорому часі такого положення, що буде можна стягнути сотки міліонів долярів з податку від пива.

В Сейнт Луіс знаходяться найбільші бровари, тож не диво, що там населення так дуже зацікавлене пивом.

ЛІМЕН ЗАДОВОЛЕНИЙ З КРИТИКИ ДОНЕВЕНА.

СИРАКЮЗ. — Герберт Лімен, демократичний кандидат на ґовернора, говорив про те, як його висміває полковник Вилієм Доневен, републиканський кандидат на ґовернора. Доневен назвав Лімена приємною людиною, поважаною, трудолюбивою й „правою рукою ґовернора Рузвелта".

Оті закиди, говорив Лімен, я вважаю компліментами в мою сторону.

ЖІНКИ БЕРУТЬ ЖИВУ УЧАСТЬ У ГОЛОСУВАННЮ.

НЮ ЙОРК. — При реєстрації записалися 900,000 жінок до голосування, 95,000 більше ніж у 1928 році.

ЗДЕРЖАЛИ ЗБРОЄННЯ ДО 1 БЕРЕЗНЯ.

ВАШИНҐТОН. — Злучені Держави погодилися з пропозицією женевської конференції роззброєння, щоби здержатися до 1 березня 1933 р. з будовою нових воєнних кораблів.

Будуть тільки направляти старі кораблі, або докінчувати будову, яку вже розпочато.

НЕМА БИЗНЕСУ З РОЗВОДАМИ.

РІНО (Невада). — Адвокати знизили гонорарі за переведення розводів до $100, але всетаки бизнесу нема. Є тут 125 адвокатів, котрі жиють тільки з розводового бизнесу. Місто відчуває теж розводову „крізу". Замкнено навіть 5 кабаретів, а було всіх 6, бо нема кому витрачати гроші. Тесаме є зі спікізами. Біжучого року зарекордовано всього 1,585 розводів.

ЗАПОВІДАЄ ЗНИЖКУ НА ПОЧТОВІ ОПЛАТИ.

НЮ ЙОРК. — Алберт Фірмін, постместер з Бруклина, заповідає, що наступний конґрес знесе підвищену оплату на листи. Каже, що вернемося до двоцентових марок, як оплати на звичайні листи.

НЕЗЛИЙ ПОДАРУНОК.

ШІКАҐО. — Макс Ґолдінґ з Шікаґо подарував свому приятелеви Вілмерови Шалферови колекцію марок, яка вартує найменше $100,000.

ТОРГУВАЛИ ЖІНКАМИ.

БУЕНОС АЙРЕС. — З доходжень, які суд повів проти жидівського товариства „Цві Міґдел Сосаєті", виходить, що це є законне похоронне товариство й під тим оглядом не можна йому нічого закинути, ні його розвязати. Але виявилося далі, що члени того товариства вели на велику скалю торговлю „живим товаром", себто спроваджували тисячами жидівські дівчата з Европи і віддавали їх до домів розпусти. Понад 300 членів товариства розбіглися десь по краю і не знати, де вони поділися. Це були ті, що займалися торговлею. Інших членів, в числі 134, випущено на волю, бо виходило, що вони не брали участи в торговлі дівчатами, а тільки дбали про те, щоби Жидів ховати згідно з їх релігійними приписами.

ДОМАГАЄТЬСЯ КЛІНІКИ ДЛЯ ПОКАЛІЧЕНИХ РОБІТНИКІВ.

СЕЙТ ЛУІС. — Річно гине в Америці 19,000 робітників від нещасливих випадків, а покалічених буває 2,500,000. На нарадах річного конґресу „Амерікен Каледж оф Сордженс" ствержено, що по містах рекетіри держать у своїх руках робітників, котрі намагаються дістати відшкодування за ті випадки і страшенно їх використовують. Тому поставлено вимогу держання спеціяльних клінік для робітників, які потерпіли від нещасливих випадків.

BLOODSHED MARKS UKRAINE PEASANTS' REFUSAL TO PAY POLISH TAX.

REBELS STAGE NIGHT FORAYS ON COLLECTORS.

Guerilla Conflict Reported Taking Heavy Toll Of Life.

WARSAW, Oct. 15 (U.P.)—Since July peasants in the Ukraine have been in a state of open resistance to the collection of taxes by the Polish Government, harrying the various detachments of police and militia which have been sent to back up the officials.

Although the incidents cannot properly be classeed as an uprising, Polish officials admit a death list of between 30 and 40, while the Ukrainian patriots and Ukrainian deputies in the Sejm claim the figure is well above 1,000. No exact figures are available, and since the incidents never appear in the Polish press, there is no way of keeping an exact check.

According to Ukrainian Sejm deputies, who were on the ground this Summer and with whom a United Press correspondent spoke, whole villages refused to pay taxes which had been increased. At first, police detachments were sent in to the Ukraine to back up the officials. They clashed with the peasants, and many of the latter were arrested. At night their companions stormed the police stations, sometimes succeeded in staging a jail delivery, and sometimes were forced to retire into the forests, leaving dead and wounded behind. This has been going on for some time. When the police proved unable to colleet taxes, troops were sent in and the peasants followed the same practice with them.

Most of the Ukrainian villages are surrounded by deep forests, which the peasants found a good protection. When troops were quartered in a village, the peasants fled to the forests, coming out at night to attack the soldiers. Many have been killed, wounded, or arrested, and this guerilla condition continues, according to the Ukrainian deputies. Official Polish quarters characterize the peasants as "bandits."

The Ukrainian Nationalists declare that the peasants are staging a desperate demonstration against oppressive taxes, and that they have been forced to this point by hunger and poverty consequent to the agricultural crisis.

Agricultural depression was in principle the real cause of the disorders of 1930-31, which led to the famous "pacification" of the Ukraine by polish troops.

The Ukrainians' efforts toward independence arise out of the tragic history of this little province. They have seen it divided three ways, the Kiev-Dnieper section going to Soviet Russia, Carpatho-Ruthenia to Czechoslovakia, and East Galicia and Volhynia to Poland. The Ukrainian independence movement is strongest, however, in Poland, and here it meets the strongest resistance, for Poland has a historical claim to the territory and she will never give up that claim. Although the Ukrainians constitute from 40 to 80 per cent. of the population, these are mostly poor peasants, and the power lies in the hands of the large Polish landowners, and the Polish capitalists in these cities.

Since the close of the war, Poland has undertaken an extensive Polonization program. Polish is the language of the schools and fewer and fewer Ukrainian teachers are employed. Ukrainian cultural, economic, and even sport societies have been dissolved.

(Sunday Times-Advertiser, Trenton, N. J., Oct. 16, 1932).

НЕ ШАНУЮТЬ РІДНОЇ МОВИ.

Ужгородське „Українське Слово" пише: Автор цих рядків звик проходжуватися вулицею напроти нашої української жіночої семинарії. І от уже від років приходиться день у день слухати, що частина дівчат говорть тільки по мадярськи. Сподівалися ми, що може хоч наші Василіянки направлять хиби і своїм авторитетом доведуть до ліпщого шанування скарбу нашого народу — нашої мови; думали ми, що нові, діяльні професори, котрі вийшли із славянських шкіл, притиснуть молодь, щоби на вулиці не говорила по мадярськи, прямо провокативно. Та, як видно, все дарма! Чехи з нас сміються, (гляди Подк. Гласи), а певно і Мадяри хіхікають собі в кулак, що їх мова така висококультурна, така для нас необхідна, що ніяк не можемо її позбутися, хоч уже 13 років, слава Богу, жиємо без них. Справді приходиться думати: або до цих наших шкіл ходять виключно самі Мадяри, або наша молодь не заслугує на те, щоби стала провідниками того народу, котрого хліб їсть і хоче й далі їсти.

Думаємо, що пан директор Желтвай зверне більшу увагу на нашу молодь і вплине на їх душі, щоби відносилися з більшою пошаною до скарбу народу, котрий так тяжко боровся і кров свою проливав за цю саме мову та за культуру.

Додамо, що на всіх виставах, які дають учениці жіночої препарандії, вони декламують гарні фрази про народню мову та про обовязок людини ставати в обороні своєї культури — але як тільки вийдуть на вулицю, деякі з них усе забувають.

—o—

ЧЕСЬКІ УРЯДНИКИ І Т. ЗВ. „ПІДКАРПАТСЬКИЙ ДОДАТОК".

Відколи панує дефляція (подорожіння грошей), скарб держави в біді, бо наслідком погіршення загальної господарки доходу все менше в державній касі, населення зубожіло, податків нема з чого платити. Через те, щоби задержати рівновагу в буджеті, відібрала влада урядникам на Підкарпаттю т. зв. підкарпатський додаток. З приводу цього йдуть гучні протести й чеські урядники на вічах протестують, заявляючи, що вони сповняють тут культурну місію, як колись австрійські урядники в Босні. Домагаються вони повернення відібраного їм додатку, або перенесення до історичних земель. Грозять, що інакше покинуть свої місця. Думаємо, що цих погроз ані влада, ані й вони самі не беруть серіозно. Наша молода інтеліґенція, якій так трудно дістатися до насущного хліба, дуже би тішилися, коли би многі з чеських урядників справді перенеслися до історичних земель, або покинули свої посади.—(„Укр. Слово").

САМОВБИВСТВО МОЛОДИХ ДІВЧАТ З ЛЮБОВИ.

Цими днями повісилося в Ворочові (Підкарпаття) молоде дівча — 17-літне. Причиною самовбивства було те, що хлопець, якого полюбила, заручився з іншою. Подібний випадок стався в селі Батарі, коло Севлюша, де родичі хотіли приневолити молоду доньку вийти замуж за нелюба, хоч вона мала свого нареченого. Підчас наради родичів з накиненим нареченим дівчина застрілилася з револьвера. Виходить, що, не вважаючи на тяжкі матеріяльні відносини, правдива любов не вмерла ще на світі.

100-ЛІТНІЙ ЮВИЛЕЙ РОСІЙСЬКОГО ҐЕНЕРАЛА.

Недалеко Ніцци святкували цими днями небуденне свято. Ото відсвяткували 100-літній ювилей російського ґенерала, Ю. Ф. Гакмана, що, проживши 100 літ, почуває себе досить добре. Ґенерал Гакман є без сумніву найстарший російський ґенерал. Він памятає царя Николая першого, битву коло Севастополя і знесення панщини. Старенький ґенерал читає що дня французьку й російську пресу та слідить уважно за питаннями сучасної політики. У Ніцці жиє цей старий ґенерал уже понад 50 літ, коли то пішов за царя Александра II. на пенсію.

ЧУДА ХІРУРГІЇ.

В королівській лічниці в Ліверпулі, в Англії, кілька хірурґів творять нове обличе чоловікови, обезвіченому в часі вибуху.

Пацієнт сидить у лічниці вже більше як рік і за той час зробили йому 30 операцій. Лікарі вирізували шкіру і мясо з ріжних частин його тіла і „защіплювали" на обличу. Поволі з безформеної маси почали виринати черти лиця. Залишилося ще тільки „вирізьбити" ніс.

За кілька місяців пацієнт покине лічницю з цілком новим обличем, яке — як кажуть — багато миліше від попереднього.

ПРОТИ ПОРНОҐРАФІЇ.

Чеське міністерство внутрішніх справ у порозумінні з міністерством освіти приготовляє законопроект, щоби поборювати шкідливий вплив порнографічної літератури, порноґрафічних образків та безвартісних детективних оповідань. За ширення цих річей будуть видавці й кольпортери карані.

УКРАЇНСЬКЕ СЕЛЯНСТВО ВІДМОВЛЯЄТЬСЯ ПЛАТИТИ ПОДАТКИ ПОЛЬСЬКІЙ ДЕРЖАВІ

ВІЙСЬКО Й ПОЛІЦІЯ СИЛОЮ СТЯГАЮТЬ ПОДАТКИ ДЛЯ ДЕРЖАВИ.

На українських землях під Польщею точиться постійна боротьба.

ВАРШАВА (Польща). — „Юнайтед Прес" подає, що від липня українські селяни перебувають у стані отвертого опору до збирачів державних податків і дуже дошкулюють поліції та військовим відділам, що пособляють урядникам стягати податки. Хоч не можна говорити про отверте повстання населення, то польські офіційні кола числять від 30 до 40 смертей наслідком поодиноких заворушень. А українські патріоти й українські посли до польського сойму числять, що жертв є напевно понад тисячку. Годі добути точні дані, бо польська преса не подає нічого про окремі випадки заворушень.

Українське населення, коли не може перемогти польської поліції та військових відділів борючися з ними по селах, то тоді масово тікає з сіл у ліси, лишаючи по собі поранених та вбитих. Така практика ведеться по всіх українських селах під Польщею. Тому, що більшість українських сіл оточена лісами, селянству легко в них ховатися в день, а в ночі вертатися до сіл та нападати на поліцаїв і військових. Такими способами селяни поранили й повбивали багато поліцаїв та жовнірів. Ця війна точиться неустанно, а польська влада називає повстанців бандитами, стараючися скрити дійсну причину та факти повстання.

Українське селянство надзвичайно обтяжене податками, які тепер ще більше піднесено, а тимчасом селянство, перебуваючи в постійній нужді й голоді, не встані платити їх державі. Оте стягання податків було одною з причин ширшого заворушення в Галичині в 1930 р., що закінчилась ославленою пацифікацією. Вся ця боротьба селянства з польською владою має в своїй основі український національно-державницький рух, який бажає створення самостійної України з земель Подніпровя та з тих, що знаходяться під Польщею, Румунією й Чехословаччиною. На цих землях Українці складають найменше 80% населення.

Польща від часу захоплення українських земель почала напружено переводити програму польонізації та кольонізації українських земель. Українські школи позамикані, а маси вчительства полишено без праці.

ПІДЧАС ДЕМОНСТРАЦІЇ БЕЗРОБІТНИХ ПОРАНЕНО СІМ ОСІБ.

ЛОНДОН (Анґлія). — 260 безробітних урядили демонстрацію, направляючися з індустріяльної дільниці Лондону до центру. Поліція старалася перешкодити походови демонстрантів. Підчас сутички з поліцією покалічено шістьох демонстрантів та одного поліцая.

Друга сутичка безробітних з поліцією відбулася майже в центрі міста, коли демонстранти старалися дістатись до поліційного суду, щоб знищити рекорди проти арештованих безробітних за попереднє заворушення. Демонстранти кидали в поліцію фляшками, камінями та ріжними тяжкими річами. Пожежна сторожа пособляла поліції розганяти демонстрантів водою.

БОЛЬШЕВИКИ ГНІВАЮТЬСЯ НА АНҐЛІЮ.

МОСКВА (СССР). — Комуністична преса вже більше починає писати про розрив торговельного договору між Анґлією та Росією. Ґазети твердять, що Анґлія болючо відчуває той свій поступок і буде жалувати, що стратила такого гарного покупця як Росія.

„Ізвестія" пишуть, що канадійські капіталісти рішили розірвати зносини з Росією, щоб ширше відкрити поле для американської торговельної експанзії в Канаді. Вони натиснули на британський уряд, що привело до розриву з Росією.

МАНЮ ПРОГОЛОСИВ СВОЮ ПРОГРАМУ.

БУКАРЕШТ (Румунія). — Новий премієр-міністер Маню заявив, що його уряд буде старатися перевести фінансові реформи, щоб зменшити державні витрати Румунії. Але перед тим уряд ужиє всіх заходів, щоб стягнути з населення залеглі податки, які, до речі, в Румунії неймовірно великі.

Щодо радянської Росії, то Маню каже, що його уряд буде старатись установити з Москвою добросусідські відносини й готовий підписати договір про ненападення, коли цей договір для Румунії не буде гірший від пакту Келоґа.

БІЙКА В АВСТРІЙСЬКІМ ПАРЛЯМЕНТІ.

ВІДЕНЬ (Австрія). — Соціялісти та всенімецька партія поставили внесок з висловом недовіря урядови. Внесок перепав. Відповідаючи соціялістам, канцлер назвав лідера соціялістів, Бавера, большевиком, а той назвав канцлера перекінчиком.

Після того в парляменті зчинилася буча й на голови послів полетіли каламарі та інші річи, що знайшлися під руками у послів.

"SVOBODA" (LIBERTY)
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.

Edited by Editorial Committee.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J. on March 30, 1911, under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 140 of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

SUBSCRIPTION RATES:		ПЕРЕДПЛАТА:	
Three cents a copy		Поодиноке число три центи.	
One year	$ 7.00	На рік	$ 7.00
Six months	$ 3.75	На пів року	$ 3.75
Three months	$ 2.00	На три місяці	$ 2.00
Foreign and Jersey City Rates:		В Джерзи Сіті і Заграницею:	
One year	$10.00	На рік	$10.00
Six months	$ 5.00	На пів року	$ 5.00
Three months	$ 2.75	На три місяці	$ 2.75

За оголошення редакція не відповідає.

Тел. „Свободи": Mongomery 5-0498. Тел. У. Н. Союза: Montgomery 5-1838.

Адреса: "SVOBODA", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ДАЙТЕ ЗМОГУ РАТУВАТИ.

Наближається час, коли члени У. Н. Союза будуть вирішувати справу переміни старих родів обезпечення на нові. Не така це легка справа, щоби порозуміти те все, що У. Н. Союз задумує перевести. Бо наради над цею реформою забрали довгі місяці часу. І радили над цею справою знавці асекураційного діла та особи, що працюють в У. Н. Союзі десятки літ і добре обізнані з нашими обставинами. Їм забрало багато часу і труду, заки вони дійшли до того, яку треба перевести реформу, щоби забезпечити У. Н. Союзови світлу будучність, а членам дати добру й модерну асекурацію, яка зможе їх ратувати в часах кріз.

Тому нема дива, коли ще досі загал членства не орієнтується добре в тім, що це задумує Головний Уряд робити. Хто обзнакомлений з асекураційним ділом, або ті, що вже засягнули інформацій щодо Союзової реформи у чужих, але совісних асекураційних аґентів, денервуються, чому ми не переводимо як найскорше цеї реформи. Інші, ті, що найбільше потерпіли на депресії, ждуть теж нетерпеливо на вислід референдума, бо вже давно заявили готовість перемінити свої грамоти на нові, щоби в той спосіб дістати позичку і ратувати своє членство в Союзі. Вони теж надсилають до Головної Екзекутитиви і редакції письма з домаганням як найскоршого переведення реформи та з похвалами для неї.

Ті, що найбідніші між нами, відчули відразу, що У. Н. Союз переводить реформу в першу чергу з чисто гуманного огляду, бо не хоче використовувати своїх членів, не хочу робити бизнесу на нужді своїх членів, а хоче їх поратувати і задержати при собі. І це є найважніше, що спонукало У. Н. Союз до того, щоби вже тепер предложити нашим членам проєкт такої реформи, яка дасть можність задержати далі при Союзі членів, що були в орґанізації по кільканяць літ, а тепер змушені тратити членство, бо не можуть платити вкладок.

У. Н. Союз міг би ще літа істнувати в такім самім виді як досі. Та по літах він не був би модерною асекураційною установою, а як така, не притягнув би до себе молодих членів. І тому треба би було його реформувати з мусу. Тесаме хочемо зробити тепер з доброї волі. Хочемо вже тепер дати нагоду Союзовцям дістати добру модерну грамоту обезпечення, а заразом вратувати тих, що мусіли би від Союза відпасти. Колиж хто не хоче змінювати грамоти, так хай хоч дасть Союзови змогу ратувати відпадаючих членів. І хай голосує за реформу.

ЧИ АДАМА МІЦКЕВИЧА СТРОЇЛИ ВЛАСНІ ЗЕМЛЯКИ?

(Надіслана стаття).

(Докінчення)

Приїхавши до Царгороду, Міцкевич станув відразу по стороні Чайковського, козака-письменника, шляхтича й отамана, бож він був ближчий для його поетичного серця, як граф-генерал, з котрим мав ще порахунки від часу, коли то він в Італії пробував заложити польський леґіон. І тому Міцкевич, пишучи звіт до Чарториського, виставив якнайгірше свідоцтво Замойському.

Цілими днями пересиджував він у таборі Садика-паші, та любувався гарною поставою його козаків.

При тій нагоді побачив він там також ґрупу молодих Жидів, полонених та утікачів з російського війська. Садик дуже собі хвалив тих „козаків" — ну і раптом — немов яке обявленння, повстала у Міцкевича думка: зорґанізувати самостійний **жидівський леґіон**, котрий боровся би з Москалями за жидівську справу, — очевидно і за польську, ну і за турецьку.

Міцкевич говорив до Левиго (що тимчасом вступив був до козаків Садика), що „без визволення Жидів — Польща не зможе повстати".

Садик-паша (Чайковський) відносився справді прихильно до того пляну, але і підсміхувався троха з нього. І тому Міцкевич дуже гнівався на Чайковського, коли той до своєї жінки написав: „Це буде й справді **нечуваний дивогляд** — узброєні Жиди в однім ряді з козаками під командою шляхтича".

Але всеж таки, яко ґенерал, він дуже добре оцінював значіння такого жидівського полку; а в листі до Левиго писав:

„Це була би могуча акція проти російської армії й викликала би **масову дезерцію.** Іменно в рядах тої армії є багато Жидів, а є то елемент найінтеліґентніший, що має величезний вплив на російських салдатів. Крім того є ще в тій армії жидівські маркитани, а по цілім краю вандрівні жидівські крамарі. Через жидівську орґанізацію позискали би ми безплатних шпигунів, а заразом дезорґанізаційну пропаганду, — найстрашнішу, яка лише може бути."

Почалися отже старання в турецькім уряді, щоби дозволив на орґанізацію такого леґіону. Леви позискав для цього пляну багатого жидівського, царгородського банкира, Камонда, та звернувся також до паризького міліонера **Ротшільда,** у котрого власне Туреччина старалась про велику позичку.

Ротшільд не був від того, щоби стати ерусалимським — хоч і ленним супроти Туреччини — князем, але рівночасно французький уряд, союзний з Туреччиною, ділав потихо в противнім напрямі, бо не хотів, щоби край, де був гріб Христа, дістався в жидівські руки,

Турки крутили отже і сюди і туди, відволікаючи остаточне рішення, — а Міцкевич і Леви вже собі уложили, що полк має стояти під покровом Міцкевича, що шефом полку має бути Ротшільд, а інструктором Беднарчик.

Видумано навіть мундури „поважні, відповідаючі народному характерови Жидів", а „гузари Ізраїля" (як прозвано той полк) мали в тих мундурах ходити.

Аж тут — катастрофа: дня **26 листопада 1855 р. Міцкевич нагло вмирає.**

Подивімсяж на ту справу очима тогочасної польської еміґрації.

Уже майже від двацятьох літ Міцкевич нічого не писав. В очах багатьох Поляків він був еретиком, що станув проти папи, людиною з дуже сумнівним приватним життям. А до того його паризькі публичні виклади поставив Рим на індексі (заборонив). Все те було дуже твердим оріхом для тих, котрі стояли на тім, що **„Польонія семпер фіделіс"** — то є: „всевірна" для папського престола.

А тут назбиралося ще й більше: Міцкевич ішов рука вруку з потурчинцем Чайковським, а на услугах півмісяця взявся орґанізувати **жидівський леґіон!** Міцкевич попирав торг Жида Ротшільда за Святу Землю, та з Ротшільдом і Левим станув на чолі „гузарів Ізраїля". і брався при помочи Жидів спасати Польщу!

Того всього було забагато, щоби це міг пілкнути тодішній, а хочби і теперішній польський шляхтич. Чи не було це отже тою справою, котра „мала покрити ганьбою Міцкевича і Польщу"? Чи не міг отже хтось такий знайтися котрий прийшов до переконання, що для уратовання доброго імени поета і для нього самого і для Польщі — потреба бодай при помочи **злочину** перетяти нитку його життя? **„Про публіко боно"**—„для загального добра".

І лише в цей спосіб можна собі вияснити дивне поведення д-ра Дембіцького в дні смерти Міцкевича.

Ось до такого додумався Бой-Желєнський на підставі звіту полковника Беднарчика та оголосив це у „Вядомосцях літерацкіх", хоча згори предвиджував, які будуть наслідки того сензаційного відкриття.

І справді! В польській пресі аж загуділо, загреміло від окликів обурення і протестів.

„Нє хцеми! Протестуеми! Нє позвалями!"

А історик, спеціяліст з часів Міцкевича, С. Шпонтанський, найбільше в „Курєрі варшавськім" кричав: „Я яко Поляк протестуєн, аби Поляк в Польсце смял на Поляка... нє позвалям..."

Але Бой-Желєнський нічого собі з тих криків не робить і відповідає на них дуже крепкими, бо на фактах опертих арґументами.

І так, якась **Ґройлерова,** що тоді також була в Царгороді, ствердила в своїх споминах, що в часі смерти Міцкевича взагалі **не було в тім місті холери.** Тіло небіщика цілком не почорніло, — як то при холері буває, а Леви навіть цілував уже мертвого, чого певно не робив би, коли би Міцкевич помер був на холеру.

До того, кілька днів по оголошенню статті Боя-Желєнського появилася в „Ілюстрованім Курєрі Цодзєннім", статейка інж. Островського, в котрій він наводить оповідання старого еміґранта, що служив під Чайковським, **Савічевського.** Отже — коли той Савічевський оповідав про отроєння Міцкевича львівському професорови **Брухнальському,** то той заявив йому:

„Це, що ви мені тепер оповіли, є справді дуже інтересне, але це вже справа вияснена, бож відомо є, що Міцкевича **строєно з політичних причин** (взглендув)".

Крім того Бой-Желєнський навів додатково таку заяву одного свого приятеля:

„Власник славної бібліотеки в Медиці (М. Павліковський) говорив мені ось так, як я тут до тебе говорю, що має в своїй бібліотеці докази на це, що Міцкевич **помер утроєний** з тої причини, що замішався в справу, котра покрила би соромом і його і Польщу".

Тай на тім ще не кінець: один знайомий з Боем-Желєнським письменник оповідав, що зійшовся недавно з одним молодим польським історикем і цей заявив йому:

„Ми, історики, маємо добру поліцію: заледви появилася стаття Боя-Желєнського, а я вже дістав лист з Кракова, від мого приятеля, також історика. Він переглядав у бібліотеці Чарториських **зелені теки,** котрих не показують письменникам, а лише довіреним історикам. Отже та тека, котру переглядав мій приятель, містить документи, які відносяться до цеї справи й стверджують з цілковитою певністю, що так є, як написав Бой. А навіть є усталена **висота суми,** яку виплачено за строєння Міцкевича".

Той історик стверджує також, що денебудь він і стрінув документи відносно Міцкевича — **всюди подибував він сліди руйнуючої руки Володислава Міцкевича** (сина Адама). Часом в документах бракувало карток, але була увага: **„Я вирвав власною рукою. Володислав Міцкевич".**

Цей добрий син, що написав пару томів споминів про свого батька, старався в цей спосіб затерти все те, що могло би кинути зле світло на нього.

Від воскреслої Польщі дістав він гарну платню і високий ордер, та недавно помер. Його старший брат, **Рафал,** що має вже коло **90 літ,** жиє досі в Парижі і заробляє собі грою на фортепяні в нічних кабаретах.

Тіло Адама Міцкевича зараз по смерти забальсамовано (а цього не роблено би, колиб він помер на холеру) та вивезено до Парижа, де його з великою парадою похоронено. Підчас відправи **в костелі** св. Магдалини еміґрант **Язьвінський** побив буком ґенерала Замойського. Усі присутні знали дуже добре, за що він його бє, і то в костелі!

Аж у р. **1890** спровадили Поляки мощі Міцкевича до Кракова і похоронили в костелі на Вавелю.

Але властиву причину смерти того великого письменника і патріота відкрив аж тепер відважний **„відбронзувач"**, Бой-Желєнський.

Коли нам приходиться тепер дивитись на ті клопоти наших сусідів, то не маємо причини ані чого тішитись, ані чого їх жалувати. Ствертження тих досі затаюваних фактів не поменшує в нічому слави А. Міцкевича як великого поета і великого польського патріота. Це лише доказує ще раз, що **великі поети є злими політиками.**

Бо і справді аж диво хочби лиш на хвилю припустити, щоби Жиди, дезертири та полонені з російської армії, захотіли, як „гузари (!) Ізраїля" боротися з Москалями та наражуватися на смерть у бою, а на шибеницю в новому полоні! Лише непоправний поет-романтик міг попасти на такий помисл.

З другої сторони, дивлячись на поступовання Замойського і його помічників з історичної перспективи, знайдемо може деякі арґументи, бодай дещо облекшуючі. Але **„дещо"**, бо хочби Міцкевич і „скомпромітувався" зі своїм „леґіоном", то чейже вистарчало польським орґанізаціям еміґрантів оголосити в пресі, що це його особиста імпреза, та що вони за це не приймають ніякої відповідальности.

У всякому разі „відбронзування" Боя-Желєнського причиниться може у деякій мірі до притяття „тупету" у тих „наших найсердечніщих", у котрих усе, що їхне — найкраще, найліпше і без найменшої хиби.

Т. Олирик.

МУЗЕЙ ВИЗВОЛЬНОЇ БОРОТЬБИ УКРАЇНИ

(Прага, Чехословаччина).

За літні місяці до музею вплинуло знову багато нового матеріялу, часом немалої цінности. Особливо поповнився відділ дипльоматичний цікавими архівами українських державних закордонних місій зі Злучених Держав, Англії, Німеччини, Австрії та Ірляндії, так, що музей уже тепер має майже повну збірку всіх дипльоматичних архівів; така збіка має очевидно цілком унікальну вартість для студій над закордонною політикою української держави. Також у музеї є й світлини всіх місій. З культурного відділу можна зазначити придбання бібліотеки Української Академічної Громади в Подебрадах та приватний архів покійного доцента Української Господарської Академії в Подебрадах, бувшого члена Р. У. П., Евгена Голіцинського, де знаходяться головно матеріяли з української пропаґанди в Злучених Державах.

Крім вже наміченого давніше управою музею „кутка Лепкого", придбано досить реліквій для впорядження памяткових вітрин О. Маковея та Вячеслава Липинського. На перешкоді здійсненню цього проекту стоїть в першу чергу повний брак місця в заваленому експонатами помешканні музею. Взагалі через великий зріст скількости матеріялу питання нового більшого мешкання потребує нагальної розвязки, але задовольняючою потребам могла би бути лише будова власної, хочби й невеликої камениці. Не дивлячись на крізу й на явні труднощі переведення в життя такого проєкту, він являється необхідністю для відповідного розложення, зберігання й опрацьовування зібраних у музеї незвичайно цінних матеріялів до історії України в епохальні часи 1917—1920-тих років, до історії еміґрації й усієї української праці на чужині.

Потрібна широка допомога всього українського громадянства, щоб не лише не загирилась така важна, національної вартости національно-культурна установа, а навпаки ще більше росла й ширилася. Кожній свідомій людині відомо, яку величезну ролю у визвольних змаганнях ріжних народів відограють отакі музеї-архіви визвольної боротьби.

В.

Володимир Левицький.

ОСТАННІЙ АКТ ТРАҐЕДІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ (УГА)

(З моїх споминів про 2 курінь, 8 бриґади, III корпусу, після його відвороту з Київа у вересні 1919 р.).

(10)

17/І. Вкінці вдарив сьогодня довго ожиданий мороз. Переходимо до села Косів (8 в.), що є останнім селом Поділля. На другому боці ставу село Коси в Херсонщині. В цьому селі перед кількома днями місцеві узброєні парубки розброїли відступаючих денікінців. Однак це було зашвидко, бо позаді йшов ще сильний відділ денікінської кінноти, який за те хотів спалити село. Якось вдалося відпрохатися від цього нещастя, однак селяни мусіли зложити контрибуцію, якої денікінці не вспіли з поспіху цілої забрати.

18/І. Минаємо село Чубівку до села Ставрової (11 в.) і тут святкуємо Щедрий Вечір. Село велике, а народ неприхильний до нас. Зачинається район сіл, які прихильно настроєні до червоних. Є це район ділань т. з. „червоних повстанців", яких діяльність проявляється в нападах та грабіжі слабких відступаючих військових відділів, а ще більше багатших місцевих господарів.

19/І. Йордан. Згідно з наказом два дні маємо тут відпочивати, бо внедовзі увійдемо в херсонські степи, на яких віддаль між селами більша.

21/І. Цеї ночі перед нашим відходом місцеві „промисловці" обікрали наші сотні. А саме: в 5. сотні мідяний котел, в 7. цукор, овес та кухонні річи. Через те здержались ми в селі та зробили ревізію, яка по деяких зусиллях та загрозі була успішною. Справців (кількох парубків) зловлено та відставлено до команди бриґади. Річи знайдено заховані в стирті соломи одного дядька. Після цеї пригоди виходимо до села Антонівки (8 в.), тираспільського повіту. Це кольонія московських мужиків з тульської губернії, що їх спровадив бувший царський уряд на наш український чорнозем. Розміщуючи хлопців по кватирах, бачу великий бруд, що панує по хатах московських кольоністів. Мимоволі насувається тобі велика ріжниця між чистою українською хатою й московською „светелкою". Коли я спитав одного кольоніста, як можна жити в такій нечистоті, то він відповів: „Какая разница? Єрунда; всьо равно: памрьош".

21 на 22/І. Цеї ночі трапилася старшинам нашого куріня неабияка пригода. Мабуть у порозумінні зі Ставровичанами уладили Антопільці нічний напад на старшин. Вже вечером прийшли до моєї кватири 8—10 рослих як дуб хлопців, убраних в московські вбрання з червоними шматками на грудях. Коли я запитав їх, яке мають діло, — відповіли, що вони в цій хаті сходяться часто на вечерниці. Балакали мішаною московсько-українською мовою. Розглядалися по хаті та нарікали, що нізавіщо ми арештували у Ставровій 4 хлопців та відставили їх до бриґади. Опісля швидко покинули хату. Біля 1. год. в ночі збудили мене тупіт коней та крик московської осоружної лайки під вікнами. Я збудив свого хлопця та сам вхопив за револьвер, однак було вже запізно, бо вікна були вибиті, а двері виважені. Не було іншої ради, як скочити на піч, де спав хазяїн. Йому я шепнув до вуха, щоби сказав, що „офіцир удрав", бо як ні, то розібю ґранату, яку маю коло себе, а тоді смерть нам усім. Дядько дійсно, так кричав. Бандити шукали зброї та річей, однак не знайшли. Хлопця, якого я вислав до команди бриґади, не пустили на двір, але приложили йому револьвер до чола та питали за офіциром. Шукали сірників, щоби засвітити в хаті, але не знайшли. Майнула мені думка: стріляти до них на хату, однак я жалів хлопця, яким вони заслонювалися при „урядуванню". Нічого не знайшовши в мене, відійшли до хор. Мишакина, однак цей вийшов другими дверми. Заки повідомлено команду куріня, вони вже гостювали в сотника Станиміра, в якого забрали тільки револьвер. Звідомлене поготівля сотні пор. Вовка пігнало даремно за ними, бо вони скрилися на степах, користаючи з нічної темряви. Було їх біля 15, всі на наших верхівцях, які забрали в ночі зі стайні нашої скорострільної сотні. Видно, що ці бандити непактичні та перестрашені були, коли замісць утікати на наших конях, їх оставили, а самі втікли пішки. Сотник Станимір, думаючи, що цілий курінь нападений, нашвидко вбравшись, побіг полями завідомити команду бриґади.

Зробився ранок (22) і пор. Вовк зібрав курінь, якому нічого не сталося. Виходимо з цеї московської бандитської кольонії та по дорозі стрічаємо нашого команданта, який втішився, побачивши, що курінь цілий. Розлогими полями, на яких стоїть ще незібрана кукурудза та соняшники (бо їх щойно пізними морозами збирають), доходимо до маленького сільця Кошарків. Звідсіля зачинаються херсонські степи. Куди оком глянеш, довкруги тебе широкий як море український степ. У літі він принадний та гарний, та не тепер зимою, бо тепер він лютий і ворожий для нас. Особливо при кінці січня віють морозні вітри та гуляють по степу, а ми саме в тім часі опинились на ньому. Стрілецтво та старшинство, лихо вбране, перемучене походами та боями, а ще більше винищене тифами та раненнями, відчуває до шпіку костей гострий як вогонь морозний степовий вітер. Та щож діяти. Ми потішаємося думкою, яку снували вже віддавна у своїх мріях, щоби відпочати після усіх важких переживань у спокійних німецьких кольоніях над Дністром. Останки сили збирають бідні хлопці тай бігом спішимося, щоб не датися морозови. Часті яри та балки покривають цю одноманітну, здавалося би, площину. Морозний лютий вітер свище та колише високою травою, яка осталася нескошена, бо воєнні часи. Своїм оком не побачиш ні деревини, ні села, бо все заховане по ярах. Ідеш степовою доріжкою, якою треба добре шукати, бо знаків нема й нераз опинишся над яром, з якого видніє верх церкви з хрестом. Це знак, що ми над селом, а воно в долі. По балках можна знайти й окремі оселі з кількома господарями. Всі вони тепер у незавидному положенню через напади ріжних мандрівних банд, які звуть себе червоними повстанцями. Після довгого маршу доходимо до села Нова Германова, яку минаємо, та до с. Вижини. Села тягнуться ярами, балками, якими й мають звязок між собою. Є це урожайний український чорнозем, скольонізований Німцями, котрі тут взірцево господарять.

(Дальше буде).

ЛИСТУВАННЯ РЕДАКЦІЇ.

Громадянин, Рачестер, Н. Й. — Це належить до платного оголошення про Листопадове Свято. Зате по святі зможете написати допис про свято й Центральний Комітет, бо це буде звіт про якусь роботу.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СОЮЗА.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ЕНН АРБОР, МІШ.

Українка вибрана "Miss Ann Arbor."

"Miss Ann Arbor" — a Ukrainian Girl.

Miss Helen Bandrovchak, a High School Senior, who won the beauty contest as Miss Ann Arbor.

В нашій місцевости зістала вибрана цеї осени "Miss Ann Arbor" студентка середньої школи (High School Senior) панна Гелен Бандровчак.

Родичі вище згаданої походять із Західної України, з сяніцького повіту, і є членами У. Н. Союза. Це громадяни Андрій і Катерина Бандровчак. Хоч їхня донька вже замериканізована, але всежтаки свідома свойого українського походження. Тому хай це буде радістю й гордістю українських громадян нашої кольонії й нашої іміграції, що ще одна Українка зістала зачислена до ряду американських красавиць.

Громадянка Гелен, літ 18, тут роджена, є внучкою Івана Фариняка в Бентлевіл, Пенсилвенія, який є одним із найстарших членів У. Н. Союза та відомий із того, що зорганізував 109 відділ У. Н. Союза.

Брати панни Гелен Бандровчак Михайло й Осип, є теж членами У. Н. Союза. Вже з того видно, що вона походить зі свідомої української родини. І можна надіятися, що панна Гелен Бандровчак не забуде за свою патріотичну рідню і в майбутньому візьме активну участь в просвітнім, громадянським і політичнім життю української іміграції. Отого бажаємо їй зі щирого серця.

Марія Венгжин,
членниця 230 від. У. Н. С.

МОЇ ДРУГИ.

Чогож я плачу і нарікаю,
Що на чужині другів не маю?

Що нема роду, нема з ким жити,
Нема з ким горя й щастя ділити?

Ні! Не сама я ще на тім світі,
Ще й до мене йде хтось з привітом.

В вечір, чи в днину, літом, зимою,
Розважає самітність мою.

А вже найбільше в нічку безсонну,
Як глибінь морська, чорну, бездонну.

Як сірі думи роем літають
І душу мою все обсідають.

Тоді то други мої приходять,
Зі мною ніч цілу вони проводять

І розважають самітність мою:
Сум із тугою, сум із тугою.

Анастасія Рибакова.

Учитель: Хто був Колюмб?
Ученик (мовчить).
Учитель: Бійся Бога, хлопче, а твій батько має найбільшу торговлю яєць у цілому місті!!

МІСЯЧНИЙ ЗВІТ ГОЛОВНОГО РЕКОРДОВОГО СЕКРЕТАРЯ У. Н. СОЮЗА

за вересень 1932 року.

ЗЛУЧЕНІ ВІДДІЛИ:

Бр. „Св. І. Хрестителя", від. 34 злучилося з Бр. „Св. Андрея", від. 128, отворивши спільно одно товариство „Український Народний Союз" в Лорейн, Огайо, „Відділ 50."

НОВІ ЧЛЕНИ:

В. 14. Стронський Теодор.
В. 20. Стефанська Павлина.
В. 76. Салабун Василь.
В. 253. Андрусик Петро.
В. 324. Олейник Марія.
В. 345. Паньків Анастасія, Паньків Любов.
В. 359. Тарасевич Марія, Гой Михайло.
В. 361. Драгінда Евген, Гнатів Марія.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 7. Чеслак Іван, Чеслак Анна, Костик Роман.
В. 8. Кучман Петро, Михальчик Марія, Пилипишин Евфрозія, Матіяшовський Іван, Мадараш Дмитро, Василець Павло.
В. 10. Поточна Настя, Погода Марія, Погода Іван.
В. 14. Тисаровська Настя.
В. 18. Лабовська Анна, Лабовський Іван, Садовська Параска.
В. 21. Пратко Катерина.
В. 24. Костюк Анна, Костюк Василь.
В. 34. Фурдин Анна, Фурдин Василь, Бобровський Теодор.
В. 39. Пелц Ева.
В. 66. Вільховський Петро, Вільхова Анна.
В. 73. Брикович Михалина, Брикович Анна.
В. 75. Ананевич Данько.
В. 76. Громада Іван, Заричанський Михайло, Коваль Олекса.
В. 78. Якобовський Іван, Торнавчик Антін, Паламар Олекса, Ленарт Іван, Ваврашко Антін, Бончак Андрій, Лесяк Петро.
В. 82. Пославський Микола.
В. 84. Шурко Іван.
В. 85. Процько Марія, Мамрич Марія, Ковальчук Петро.
В. 95. Меч Теодор, Меч Михайло.
В. 98. Манилюк Іван, Курила Яків.
В. 102. Сулій Юлія, Сулій Ілько.
В. 109. Курник Андрій, Чая Тома, Щепко Дамян, Новак Роман.
В. 110. Завальницький Іван.
В. 114. Маркович Іван, Кривень Стах.
В. 121. Бих Семен, Фалинський Михайло, Фалинська Анна, Городницька Франка, Городницький Яцко.
В. 124. Романів Дмитро.
В. 130. Дзюма Евген.
В. 131. Смук Розалія, Кость Катерина, Рачок Михайло, Рачок Параска.
В. 135. Колтун Антін, Тунько Галя, Тунько Микола, Терлецький Михайло, Терлецька Марія, Терлецький Ілько, Клим Антін, Клим Йосиф, Мащак Катерина, Мащак Йосиф, Голобінька Марія, Голобінько Григорій, Голобінько Іван, Підкалицький Андрій, Підкалицька Марія, Андрейко Теодор, Рудяк Дмитро, Ґлушко Софія, Ґлушко Дмитро, Кокус Мартин.
В. 147. Котик Іван, Котик Анна, Дзордзя Михайло.
В. 162. Ковальчук Іван, Ковальчук Катерина.
В. 168. Білінський Іван, Білінська Анна.
В. 169. Градовий Петро, Маслей Йосиф.
В. 177. Пилипів Анастазія, Пилипів Павло, Кендигалюк Марія, Ковалевська Олена.
В. 183. Сорока Целько, Бурдяк Михайло, Олейник Захарій, Ґбур Йосиф, Грицькевич Йосиф.
В. 193. Брудний Стах, Майхрович Іван, Папсун Берта, Папсун Михайло, Дзурняк Стефан.
В. 196. Гавришко Михайло, Гавришко Марія.
В. 213. Лукасевич Антін, Кобринь Михайло, Кобринь Василь, Яворський Петро, Незнайомський Андрій.
В. 220. Томашевський Іван.
В. 222. Половий Михайло, Каспир Гарасим.
В. 226. Стах Віра.
В. 227. Звір Катерина, Рушняк Олекса, Рушняк Анна.
В. 229. Кош Анна, Кость Михайло, Кость Іван, Гандзьо Катерина, Гайдучак Параска, Ґурський Станислав.
В. 230. Домиха Ева.
В. 235. Афтанас Йосиф, Афтанас Марта, Проць Магдалина, Проць Іван, Денько Ева, Денько Михайло, Масник Павлина, Бобак Леон, Бобак Антонина.
В. 238. Медвідь Стефан, Антонюк Сава, Волощук Ілько.
В. 245. Мартинів Анна.
В. 259. Насланець Катерина, Насланець Стефан, Мушинський Іван.
В. 266. Вовнянка Василь, Варшона Яків.
В. 270. Панас Леон.
В. 274. Пус Марія, Пус Михайло.
В. 276. Цилюх Катерина, Ґешкевич Анна, Сисин Марія.
В. 300. Гумень Мелянія, Гумень Григорій.
В. 301. Медик Михайло, Береза Антін.
В. 304. Риджик Онуфрій.
В. 321. Белюх Григорій.
В. 340. Саланський Йосиф.
В. 360. Дзвібайло Петруня, Яйко Катерина.
В. 383. Муц Йосиф.
В. 385. Филипович Дмитро, Бородай Анастасія, Бородай Йосиф, Дмитрюк Фльора, Дмитрюк Микола, Сирота Володимир.
В. 401. Копильчак Михайло.

ЧЛЕНИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 221. Овчарик Стах, Вівчарик Евдокія, Вівчарик Михайло, Окрепкий Іван.
В. 37. Слободян Анна.
В. 50. Мендак Григорій, Валах Антін, Долик Юстина, Дудус Григорій, Дзят Марія, Дзят Анна, Дзят Анастасія, Дзят Михайло, Фурдинь Марія, Гіль Іван, Гіль Домініка, Галадай Юлія, Яців Петро, Яців Анна, Кавюк Микола, Козопас Теодор, Козопас Дмитро, Козопас Розалія, Колачко Дмитро, Колачко Марія, Кузань Франко, Кузань Анна, Квасниця Яків, Ложинський Василь, Мендак Марія, Микитка Михайло, Панько Іван, Олексин Іван, Салак Іван, Салак Іван мол., Салак Анна, Салак Розалія, Салак Микола, Сикута Микола, Вавринець Гринь, Бобровський Теодор, Фурдинь Анна, Фурдинь Василь, Цап Андрій, Хорощак Семен, Ходоровська Анна, Хорощак Марія, Хорощак Іван, Галянка Михайло, Говард Йосиф, Ющишин Михайло, Дмитко Іван, Каршин Пелягія, Кокотайло Михайло, Микитка Катерина, Наконечний Микола, Савчин Михайло, Савчин Таціянна, Смола Григорій, Шемечик Михайло, Шумила Іван, Шугайло Петро, Шугайло Іван, Волошинський Микола, Зазуля Онуфрій, Зазуля Марія, Безпалюк Микола, Ковяк Теодозія, Салак Анна, Валах Катерина, Борковська Теодора, Долик Захарій, Фурдин Бенедикт, Ґедзин Микола, Яців Олена, Ложинська Катерина, Школьницька Таціянна, Швець Іван, Швець Марта, Тужинський Теодор, Вавринець Катерина, Задорожний Іван, Задорожна Катерина, Хорощак Матрона, Дзінкола Юлія, Галанка Текля, Коваль Текля, Наконечна Анна, Пошивак Михайло, Пошивак Анна, Стшибинька Марія, Возняк Фрозина, Волошанська Анна, Зазуля Ева, Долик Михайло, Соляк Текля, Ґедзинь Микола, Ложинський Михайло.
В. 54. Котович Анастасія.
В. 58. Прунько Григорій.
В. 76. Сташишин Анна.
В. 86. Федирко Анастасія, Федирко Василь.
В. 192. Верещак Ілько.
В. 238. Галадзій Микола, Ірха Сава.
В. 245. о. Гороxівський Василь, Гороxівська Марія.
В. 248. Дмитрик Стефан, Дмитрик Софія.
В. 276. Шмігельський Федор.
В. 361. Проців Іван, Демко Катерина, Демко Іван, Сеньків Стефан, Сеньків Стефанія, Сеньків Володимир.

ЧЛЕНИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 1. Козяр Мирон, Козяр Евгенія, Юрцаба Лесько.
В. 5. Бреславський Йосиф.
В. 9. Солема Онуфрій, Расевич Петро, Расевич Володимир, Расевич Йосиф, Расевич Стефан.
В. 13. Футулуйчук Василь, Футулуйчук Анастасія, Футулуйчук Іван.
В. 15. Загорняк Григорій, Загорняк Марія.
В. 16. Орищин Михайло.
В. 24. Озарчук Олена, Озар чук Семен, Озарчук Григорій, Озарчук Текля, Мацько Микола.
В. 26. Брибняк Йосиф.
В. 30. Кісіль Іван.
В. 34. Ячишин Олена.
В. 38. Тарбій Катерина.
В. 41. Сенчишин Василь, Рагуля Параска.
В. 43. Лагода Константин, Лагода Іван, Лагода Василь, Лучкевич Йосиф.
В. 44. Махіброда Ілько, Махіброда Михайло.
В. 47. Мальговська Марія, Музика Параня, Водзицька Анна, Курабець Катерина.
В. 55. Кульчицький Антін.
В. 58. Велітович Катерина.
В. 74. Лісько Юліян.
В. 75. Петрик Анна, Петрик Теодор.
В. 79. Литвин Отто, Литвин Стефан.
В. 82. Стеренчак Стефан, Стеренчак Марія.
В. 83. Колісник Марія, Колісник Василь.
В. 90. Максимів Анастасія, Максимів Василь.
В. 94. Головка Ілько, Білецький Яків, Дяц Ілько, Стиславська Розалія, Крицьковський Павло, Колодницький Йосиф, Хрінівський Микола, Микула Софія, Микула Петро, Шумяк Анна, Шумяк Стефан.
В. 96. Пилипко Дмитро, Пилипко Марія.
В. 97. Бабірад Микола.
В. 98. Манилюк Явдоня.
В. 99. Адамович Олена.
В. 104. Коник Анна.
В. 113. Філевят Михайло, Баран Данило, Годчак Василь, Кравц Семен, Завіський Ілько, Бюрик Станислав, Плоскей Михайло, Гембіль Андрій.
В. 117. Ханачівський Іван.
В. 128. Кметро Йосиф, Каршин Володимир.
В. 130. Сологуб Іван, Малик Михайло, Малик Марія.
В. 132. Братейко Іван, Сверид Олекса, Лесник Розалія.
В. 133. Будник Антін.
В. 137. Консевич Іван.
В. 140. Процяк Марія, Процяк Антін.
В. 142. Дидзик Григорій.
В. 145. Бурка Володимир.
В. 156. Клука Іван, Клука Анастасія.
В. 157. Верещинський Адам, Козак Василь.
В. 159. Терешкевич Ілько, Терешкевич Катерина, Амброзій Марія, Амброзій Антін, Нищник Кузьма, Нищник Елисавета.
В. 177. Онесько Василь.
В. 193. Малишевський Іван, Малишевська Стефанія, Тутко Микола, Тутко Сенько, Доннели Елисавета, Доннели Тимко, Шевчук Софія, Шевчук Ілько.
В. 199. Сиданич Михайло, Сиданич Анна.
В. 217. Цимбаліста Олекса, Пилипів Іван, Николайко Стефан.
В. 218. Кізло Катерина, Кізло Федор, Звара Анна, Мацюпа Іван.
В. 219. Савчин Стефан.
В. 223. Говай Амброзій.
В. 225. Момот Микола.
В. 227. Цап Петро, Цап Стефан, Цап Стефан, Цап Катерина.
В. 229. Дубій Василь, Дубій Анна, Славський Антін, Славський Олекса, Литвик Карп, Литвик Франка, Дубранський Іван, Цурій Стефан, Цурій Катерина, Домінь Марія, Домінь Федор, Маркович Гавриїл, Маркович Софія, Ізак Григорій, Ізак Елисавета, Брик Марія, Малик Михайло, Малик Розалія, Мозейко Олекса, Мозейко Анна, Панько Анна, Панько Іван, Смолінець Андрій, Кеселовський Сергій, Процик Іван, Хаберих Франко, Рєзтоцький Станислав, Сенько Пилип, Крупа Микола.
В. 230. Присташ Христина, Кушнірський Григорій, Невенський Іван.
В. 235. Вульчак Григорій, Вульчак Марія, Андриц Михайло, Андриц Пазечка, Цеплій Павло, Страхоцький Василь, Теплій Михайло, Ратич Василь.
В. 239. Нечепор Семен.
В. 241. Дубина Григорій.
В. 242. Оленич Ева, Оленич Семен.
В. 247. Віржман Іван.
В. 252. Сенів Григорій, Філіпов Йосиф, Данилько Панько.
В. 257. Корольчук Олекса.
В. 263. Куш Стефан.
В. 266. Підліська Марія, Підліський Петро, Михальчишин Іван, Михальчишин Анна, Михальчишин Марія, Дух Антонина, Дух Іван.
В. 268. Гладчук Емілія, Гладчук Микола.
В. 270. Леуш Микола, Дума Левко, Дума Анна, Коваль Василь.
В. 275. Луковський Володимир.
В. 276. Бабяк Анна, Бабяк Михайло, Владичок Софрон, Хлопек Олекса, Задорожний Іван, Кріль Анна, Мидяновська Анна, Тер Михайло, Тер Ева, Сисин Василь, Федорко Пазя, Баландят Марія, Крупінський Франціщек, Яворська Анна, Петришак Василь, Лабан Катерина, Фізер Федьо, Геряк Марія, Крупінська Елисавета, Котула Параска, Мандзяк Йосифа, Столяр Юстина, Шафрон Михайло, Кібаш Анна, Махник Теодор, Карасик Каролина, Лаврик Іван, Лесейко Михайло, Мадяновський Гервазій, Ґебет Теодор, Груна Теофіля, Дністрян Семен, о. Кашуба Михайло, Лисийко Параска, Шафрон Антін, Дністрян Каролина, Шафран Юлія, Васильчик Іван, Яворський Яків.
В. 278. Морикін Іван, Морикін Анна, Морикін Анна.
В. 280. Сідельник Данило, Маркевич Микола, Величко Розалія, Величко Іван, Назар Христина, Олійник Петро, Олійник Параскевія, Крайтар Анна, Крайтар Стефан, Машлій Павло, Хома Ілько, Козуб Микола, Книшевич Теодор, Безкоровайний Тимко, Говка Сильвестер.
В. 282. Гальчин Йосиф, Гальчин Михайло, Гальчин Анастасія.
В. 282. Малиса Іван.
В. 289. Когут Микола.
В. 298. Плескун Олекса.
В. 300. Савка Стефан, Макар Йосиф, Козьоринський Дмитро, Кучеркевич Йосиф, Гладьо Михайло, Березовський Іван, Березовська Катерина, о. Волощук Микола, Костик Марія, Костик Антін.
В. 303. Гачок Параскевія.
В. 304. Зеньо Андрій, Мигаль Теодор.
В. 318. Лех Анастасія, Тарас Анна.
В. 320. Дурдела Йосиф.
В. 321. Цюник Йосиф, Цюник Юлія, Лопушевич Михайло.
В. 326. Мечніковський Франко, Мечніковський Станислав.
В. 329. Обаль Анастасія.
В. 336. Вельган Петро, Біло Михайло.
В. 338. Грицько Ева, Грицько Олекса, Баран Дмитро, Баран Іван, Милян Стефан, Платко Павло, Балог Михайло, Ясінська Софія, Баран Катерина, Марич Стефан.
В. 347. Харав Катерина.
В. 352. Шуригайло Стефан, Шуригайло Михайло, Шуригайло Розалія.
В. 361. Евах Розалія.
В. 363. Самаранда Михайло, Гумень Андрій.
В. 364. Гаврик Марія.
В. 367. Рудий Терефон.
В. 368. Веселюк Анна, Веселюк Михайло.
В. 373. Білик Олена.
В. 382. Кравець Текля.
В. 384. Подола Катерина, Подола Петро.
В. 385. Менюк Дмитро, Федушко Григорій, Шунь Михайлина.
В. 386. Щерба Андрій.

ЧЛЕНИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 25. Слободян Анна.
В. 34. Мендак Григорій, Фурдин Василь, Фурдин Анна, Бобровський Теодор, Вавринець Гриць, Сикута Микола, Салак Микола, Салак Розалія, Салак Анна, Салак Іван мол., Салак Іван, Олексин Іван, Панько Іван, Мендак Марія, Ложинський Василь, Квасниця Яків, Кузань Анна, Кузань Франко, Колачко Марія, Колачко Дмитро, Козопас Розалія, Козопас Дмитро, Козопас Теодор, Кавюк Микола, Яців Анна, Яців Петро, Галадай Юлія, Гіль Домініка, Гіль Іван, Фурдин Марія, Дзят Михайло, Дзят Анастасія, Дзят Анна, Дзят Марія, Дудус Григорій, Долик Юстина, Долик Михайло, Валах Антін, Салак Анна, Кавяк Теодосія, Безпалюк Микола, Валах Катерина, Борковська Теодора, Долик Захарій, Фурдин Бенедикт, Ґедзин Микола, Ґедзин Микола, Яців Олена, Ложинська Катерина, Школьницька Таціянна, Швець Марта, Тужинський Теодор, Вавринець Катерина, Задорожний Іван, Задорожна Катерина, Ложинський Михайло, Соляк Текля.
В. 48. Бойко Іван.
В. 65. Андросечко Катерина, Андросечко Іван.
В. 94. Тимків Михайло.
В. 128. Хорощак Матрона, Дзінкола Юлія, Галанка Текля, Коваль Текля, Наконечна Анна, Пошивок Михайло, Пошивок Анна, Стшибінська Марія, Возняк Фрозина, Волощанська Анна, Зазуля Ева, Цуп Андрій, Хорощак Семен, Ходоровська Анна, Хорощак Марія, Хорощак Іван, Галянка Михайло, Говард Йосиф, Ющишин Михайло, Кмитро Іван, Каршин Пелягія, Кокотайло Михайло, Микитка Михайло, Микитка Катерина, Наконечний Микола, Савчин Михайло, Савчин Таціянна, Смола Григорій, Шемичик Михайло, Шумила Іван, Шугайло Петро, Шугайло Іван, Волошинський Микола, Зазуля Онуфер, Зазуля Марія.
В. 133. Сташишин Анна.
В. 146. Проців Іван.
В. 192. Ірха Сава, о. Гороxівський Василь, Гороxівська Марія.
В. 230. Шмігельський Федько.
В. 311. Федірко Анастасія, Федірко Василь.
В. 326. Сеньків Стефанія, Сеньків Володимир, Сеньків Стефан.
В. 383. Вівчарик Михайло, Овчарик Стах, Вівчарик Евдокія.
В. 385. Дюк Пилип.

ЧЛЕНИ ПОМЕРШІ:

В. 65. Завиляк Іван.
В. 70. Сидор Михайло мол.
В. 74. Чікола Катерина.
В. 105. Бішко Олена.
В. 120. Вавро Пилип.
В. 121. Іванців Микола.
В. 124. Романів Іван.
В. 132. Клучка Володимир.
В. 146. Фарлей Анастасія.
В. 151. Король Василь.
В. 161. Качур Елля.
В. 281. Гамкала Григорій.
В. 295. Яворська Таціянна.
В. 388. Заремба Юліян, Камінський Стах.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком вересня 1932 р. було в У. Н. Союзі повнолітних членів	20,015
В місяци вересні 1932 р. принято нових	11
В місяци вересні 1932 р. принято наново	172
В місяци вересні 1932 р. принято з переступними листами	117
Разом	20,315
В місяци вересні 1932 р. суспендовано	304
В місяци вересні 1932 р. відійшли з переступними листами	113
З місяци вересні 1932 померли	16
Разом	433
З кінцем вересня 1932 р. в У. Н. Союзі було повнолітних членів	19,882

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС І СУМ ОБЕЗПЕЧЕННЯ:

СТАРИЙ РІД.

В клясі Д.	на $ 100	7
В клясі А.	на $ 250	353
В клясі А.А.	на $ 500	5,373
В клясі В.	на $ 750	801
В клясі С.	на $1000	12,260
В клясі В.В.	на $1500	277
В клясі С.С.	на $2000	89

НОВІ РОДИ.

Обезпечення платне по смерти з вкладками до 70 року життя.

В клясі О- 500	на $ 500	134
В клясі О-1000	на $1000	125
В клясі О-1500	на $1500	5
В клясі О-2000	на $2000	2
В клясі О-2500	на $2500	—
В клясі О-3000	на $3000	—

Обезпечення платне по смерти з вкладками протягом 20 літ.

В клясі Р- 500	на $ 500	85
В клясі Р-1000	на $1000	139
В клясі Р-1500	на $1500	4
В клясі Р-2000	на $2000	4
В клясі Р-2500	на $2500	—
В клясі Р-3000	на $3000	—

Обезпечення платне за життя з вкладками протягом 20 літ. (Ендавмент).

В клясі Е- 500	на $ 500	134
В клясі Е-1000	на $1000	85
В клясі Е-1500	на $1500	4
В клясі Е-2000	на $2000	1
В клясі Е-2500	на $2500	—
В клясі Е-3000	на $3000	—
Разом		19,882

МОЛОДЕЧИЙ ДЕПАРТАМЕНТ

НОВОВПИСАНІ ДІТИ:

В. 29. Сокільська Ольга.
В. 77. Федаш Марія, Яремус Олекса.
В. 103. Стецек Богданна, Кейван Іван, Кейван Марія, Кейван Олена, Кейван Михайло, Кейван Розалія, Гатала Роман.
В. 147. Гойсан Мирослав.
В. 191. Дзіндзеристий Стефан.
В. 282. Мерва Елисавета Анна.
В. 307. Прус Ерл Лестер.
В. 318. Костів Анна.
В. 320. Іванович Володимир, Іванович Надія.

ДІТИ ПРИНЯТІ НАНОВО:

В. 8. Пилипишин Михайло, Пилипишин Амврозія, Кучман Олена, Кучман Анна, Кучман Стефан, Кучман Петро.
В. 10. Погода Олена, Погода Тадеуш, Погода Емілія, Погода Олекса, Погода Текля, Погода Ольга.
В. 31. Якубів Йосиф, Якубів Стефан, Томко Катерина, Томко Анна, Якубів Марія, Якубів Франка.
В. 34. Фурдин Іван, Фурдин Емілія, Бандирський Володимир.
В. 85. Ковальчук Олена, Ковальчук Петро.
В. 90. Дудун Марія, Дудун Анна, Дудун Василь, Дудун Дмитро, Придибаш Семко, Придибаш Петро, Придибаш Микола, Придибаш Андрій.
В. 95. Мич Дмитро.
В. 102. Сулій Іван, Сулій Володимир.
В. 109. Курник Павлина, Курник Катерина, Курник Михайло, Курник Олена.
В. 112. Потюк Павлина, Потюк Михайло, Потюк Микола.
В. 114. Маркович Анна, Маркович Юлія, Маркович Микола.
В. 128. Зазуля Михайло, Зазуля Йосиф, Зазуля Каролина, Зазуля Стефан.
В. 136. Харитан Микола, Харитан Стефан.
В. 168. Білінський Василь.
В. 193. Папсон Йосиф, Папсон Едвард.
В. 218. Матильський Йосиф, Матильський Іван, Кульчицький Тома.
В. 226. Стах Юрій, Стах Ірина.
В. 227. Рушняк Марія, Рушняк Іван.
В. 235. Масник Олена, Масник Марія, Денько Марія, Денько Михайло, Проць Луця, Проць Агафія Ірина, Проць Василь.
В. 237. Шпир Теодор.
В. 240. Сорока Стефан, Сорока Петро, Сорока Катерина, Сорока Іван, Сорока Анна, Сорока Микола, Сорока Павло.
В. 259. Мушинська Ольга, Мушинський Володимир, Мушинська Марія.
В. 270. Панас Емілія, Панас Михайло.
В. 276. Шведюк Микола, Шведюк Олена, Карачок Александра, Карачок Елисавета, Столяр Еміліян, Столяр Елисавета, Столяр Марта Анна.
В. 301. Медик Фтома, Медик Анна.
В. 318. Градковська Олена, Градковський Олекса.
В. 321. Садовський Йосиф, Садовська Розалія, Садовський Іван, Садовська Олена, Цюх Йосифа.
В. 326. Лісна Йосифа, Фордина Фльора, Фордина Чеслава, Фордина Олена, Фордина Франка, Фордина Марія, Фордина Михайло.
В. 340. Саланський Стефан, Саланський Іван.
В. 385. Бородай Михайло, Бородай Анна, Бородай Франко, Дмитрюк Анна, Дмитрюк Володимир.

ДІТИ ПРИНЯТІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ:

В. 21. Окрепка Анастасія, Окрепкий Юрій, Вівчарик Софія, Вівчарик Олена.
В. 50. Яців Петро, Каршен Йосифа, Сикута Н. Роман, Колачко Марія, Яців Олена, Дзяд Михайло, Сикута Софія, Каршен Анна, Яців Розалія, Дзяд Юлія, Каршин Наталка, Яців Василь, Сикута Зеновій, Олексин Катерина, Олексин Марія, Козопас Антерина, Ложинська Галька, Козопас Марія, Олексин Ілько, Олексин Михайло, Дзяд Дмитро, Олексин Стефан, Яців Іван, Салак Стефан, Виняш Едвард, Салак Марія, Борківська Анна, Каршен Антонина, Яців Михайло, Долик Володимир, Долик Юстина, Долик Стефан, Каршен Марія, Ходоровський Микола, Козопас Каролина, Козопас Салія, Ходоровська Франка, Козопас Розалія, Хорощак Олена, Колачко Андрій, Шумила Семен, Хорощак Михайло, Хорощак Юлія, Хорощак Катерина, Шумила Андрій, Ґедзин Михайло, Ґедзин Ілько, Ґедзин Марія, Ґедзин Василь, Каршен Віктор, Хорощак Дора, Швець Стефан, Козопас Михайло, Кузан Софія, Кузан Олена, Каршен Мирослав, Яців Микола, Олексин Олена, Гіль Анна, Гіль Петро, Сарабаха Михайло, Сарабаха Катерина, Козопас Стефан, Козопас Іван, Козопас Марія, Микитка Іван, Козопас Розалія, Микитка Розалія, Козопас Анна, Микитка Михайло, Каршен Іван, Козопас Катерина, Яців Павло.
В. 245. Гороxівський Михайло, Гороxівський Микола, Гороxівський Василь, Гороxівський Олекса.
В. 248. Дмитрик Антін, Дмитрик Марія, Дмитрик Іван.
В. 361. Демко Анна, Демко Стефан, Сеньків Йосиф, Сеньків Анна, Сеньків Марія.

ДІТИ СУСПЕНДОВАНІ:

В. 5. Бреславський Василь, Бреславська Параскевія, Бреславська Марія, Бреславський Олекса.
В. 24. Боришкевич Олекса, Боришкевич Катерина, Боришкевич Стефан, Мацько Анастасія, Мацько Стефанія, Мацько Петро, Озарчук Анна, Озарчук Микола.
В. 31. Майкович Ілько.
В. 38. Майкович Петро, Майкович Анна.
В. 43. Лагода Михайло, Лагода Анна, Лагода Марія, Лагода Олена, Лагода Йосиф, Лагода Марта.
В. 47. Багрій Ева, Багрій Петро, Мальговський Василь, Мальговський Ярослав.
В. 61. Миканик Анна, Миканик Іван.
В. 65. Бандра Анна.
В. 77. Федаш Марія, Яремцьо Олекса.
В. 83. Колісник Олена, Колісник Отто.
В. 85. Мадай Марія.
В. 97. Бабірад Андрій, Бабірад Іван, Бабірад Василь, Бабірад Катерина, Бабірад Микола, Бабірад Любов.
В. 99. Лещишин Софія, Лещишин Олекса, Лещишин Михайло.
В. 103. Стецик Е. Богданна.
В. 109. Бабяк Еміль, Бабяк Юрій, Бабяк Віктор, Бабяк Андрій.
В. 120. Здреник Марія, Здреник Михайло.
В. 132. Говдун Анна.
В. 142. Дидзик Дмитро.
В. 145. Зелінська Марія.
В. 147. Ярема Володимир, Мельничик Володимир, Мельничик Іван, Вожний Іван, Кривушина Теодор, Кривушина Володимир, Кривушина Марія, Кривушина Софія.
В. 156. Клука Марія, Клука Стефан.
В. 159. Амброзій Анна, Терешкевич Микола.
В. 175. Пошивак Анна, Пошивак Емілія.
В. 191. Дзиндзиристий Микола.
В. 193. Малішевський Петро, Малішевський Володимир.
В. 203. Гаврищук Анна.
В. 218. Кізло Марія.
В. 218. Данильчак Василь, Данильчак Михайло, Данильчак Іван, Данильчак Йосиф.
В. 225. Лазорович Ольга.
В. 229. Литвак Кароль, Литвак Роман, Дутчак Евген, Кость Петро, Кость Яків, Кость Анна, Кость Йосиф, Кость Михайло.
В. 230. Павелко Петро, Павелко Іван, Присташ Йосиф, Присташ Михайло, Присташ Іван, Присташ Стефан.
В. 234. Рудницька Зузанна, Рудницька Анна.
В. 235. Теплій Едвард, Теплій Іван.
В. 242. Оленич Олена, Оленич Петро.
В. 245. Войтович Іван, Войтович Роман, Войтович Катерина, Гавришкевич Олекса.
В. 252. Филипів Богдан, Филипів Олена, Гузар Олена, Гузар Анна.
В. 263. Захарків Сташка.
В. 268. Липка Марія.
В. 270. Дума Парася, Дума Петро.
В. 276. Ґеряк Василь, Ґеряк Андрій, Ґеряк Ольга, Ґеряк Павло, Ґеряк Марія, Кібаш Михайло, Дністрян Анна, Деленко Олена, Деленко Михайло, Деленко Марія, Скубяк Дорота, Скубяк Іван, Скубяк Павло.
В. 278. Марикин Софія, Марикин Анна, Марикин Феня, Морикин Михайло, Морикин Олена, Грибулич Марія.
В. 282. Гальчин Тома, Гальчин Григорій, Гальчин Чеслав, Гальчин Марія, Гальчин Василь.
В. 283. Малиса М. Ольга, Малиса Г. Богдан, Малиса М. Наталія, Малиса Ярослав, Малиса М. Володимир.
В. 284. Гудима Марія, Гудима Анна.
В. 288. Чічерський Володимир, Бойко Едвард, Бойко Михайло.
В. 296. Зелінська Іванна.
В. 299. Шмігельський Павло, Шмігельська Філомена.
В. 300. Березовська Марія, Березовський Михайло, Костик Катерина, Костик Анна.
В. 318. Гуцалюк Іван, Гуцалюк Володимир, Лех Марія.
В. 321. Білінський Михайло, Білінська Антонина, Білінський Іван, Білінський Йосиф, Білінський Стефан, Костира Йосиф, Костира Софія, Костира Юлія, Грицик Іван, Грицик Йосиф, Грицик Анна, Грицик Онуфер, Грицик Михайло, Ступницький Михайло, Ступницький Іван.
В. 326. Колодій Володимир, Своронь Василь, Своронь Михайло, Чекальський Петро.
В. 327. Дусенчук Ольга.
В. 336. Іваночко Стефан.
В. 338. Баран Марія, Варан Дмитро, Баран Михайло.
В. 342. Казьо Микола, Казьо Григорій, Казьо Михайло.
В. 352. Шуригайло Володимира, Шуригайло Стефанія, Шуригайло Володимир, Шуригайло Йосиф, Шуригайло Стах.
В. 363. Самаранда Йосифа.
В. 367. Руда Катерина, Руда Анна, Рудий Григорій, Рудий Стефан, Рудий Сенько.
В. 385. Шун Володимир, Шун Марія, Шун Михайло, Шун Флойд, Шун Йосиф, Степанчак Леонора, Степанчак Данило, Степанчак Мирослав, Степанчак Павло, Степанчак Іван.
В. 386. Щерба Павло, Щерба Іван, Щерба Ірина.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ З ПЕРЕСТУПНИМИ ЛИСТАМИ.

В. 34. Ґедзин Василь, Ґедзин Марія, Ґедзин Ілько, Ґедзин Михайло, Яцві Павло, Козопас Михайло, Козопас Анна, Козопас Розалія, Козопас Марія, Козопас Іван, Козопас Стефан, Кузань Олена, Кузань Софія, Швець Стефан, Фурдин Емілія, Козопас Розалія, Козопас Саля, Козопас Каролина, Козопас Катерина, Колачко Андрій, Олексин Стефан, Олексин Олена, Саляк Марія, Саляк Стефан, Сарабаха Катерина, Сарабаха Михайло, Виняш Едвард, Фурдин Іван, Бандирський Володимир, Борківська Анна, Долик Стефан, Долик Юстина, Долик Володимир, Дзят Дмитро, Гіль Петро, Гіль Анна, Яців Іван, Яців Михайло, Яців Микола, Олексин Катерина, Олексин Марія, Козопас Анна, Ложинська Ґалька, Козопас Марія, Олексин Ілько, Олексин Михайло, Яців Василь, Сикута Зеновій, Дзят Юлія, Яців Розалія, Сикута Софія, Дзят Михайло, Яців Олена, Колачко Марія, Сикута Роман, Яців Петро.
В. 65. Андрусечко Олена, Андрусечко Анна.
В. 128. Микитка Розалія, Микитка Михайло, Микитка Іван, Хорощак Олена, Хорощак Дора, Каршин Антонина, Каршин Марія, Каршин Віктор, Каршин Мирослав, Каршин Іван, Шумила Андрій, Шумила Семен, Зазуля Михайло, Зазуля Йосиф, Зазуля Каролина, Зазуля Стефан, Ходоровська Франя, Ходоровський Микола, Хорощак Катерина, Хорощак Юлія, Хорощак Михайло, Каршин Наталка, Каршин Анна, Каршин Йосифа.
В. 192. Гороxівський Олекса, Гороxівський Василь, Гороxівський Михайло, Гороxівський Микола.
В. 383. Вівчарик Олена, Вівчарик Софія.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ ДО СТАРШИХ ЧЛЕНІВ У. Н. СОЮЗА:

В. 253. Андрусик Петро.
В. 324. Олійник Марія.
В. 384. Судяк Анна.

ДІТИ ВІДІЙШОВШІ НА БЕЗПЛАТНЕ ПРОДОВЖЕННЯ:

В. 136. Ластовський Михайло.

ДІТИ ПОМЕРШІ:

В. 106. Гошко Йосиф.

ЗІСТАВЛЕННЯ:

З початком вересня 1932 р. було в У. Н. С. дітей членів	12,391
В місяци вересні 1932 р. принято нових	17
В місяци вересні 1932 р. принято наново	110
В місяци вересні 1932 р. принято з переступними листами	96
Разом	12,614
В місяци вересні 1932 р. суспендовано	203
В місяци вересні 1932 р. відійшли з переступними листами	88
В місяци вересні 1932 р. відійшли до повнолітних членів	3
В місяци вересні 1932 р. відійшли на безплатне обезпеч.	1
В місяци вересні 1932 померли	1
Разом	296
З кінцем вересня 1932 р. в У. Н. Союзі було дітей членів	12,318

ЗІСТАВЛЕННЯ ПІСЛЯ КЛЯС МОЛОДЕЧОГО ДЕПАРТАМЕНТУ:

В клясі 1-ій за 25 цнт. місячної вкладки	10,935
В клясі 2-ій за 50 цнт. місячної вкладки	1,383
Разом	12,318
З кінцем вересня 1932 р. в У. Н. С. було всіх обезпечених	32,200

УВАГА!

Котру кождий відділовий урядник і член Українського Народного Союза повинен пильно прочитати і до неї стисло застосуватися.

Так повнолітні як і молодечі члени У. Н. Союза, оголошені в рекордовім звіті за місяць вересень 1932 р. як суспендовані або виключені за неплачення місячних вкладок чи з інших причин згідно зі статутом організації, коли хотять і надальше бути членами У. Н. Союза, мусять зголоситися протягом сего місяця (жовтня) до своїх відділів і вписатися наново, заплативши всі свої вкладки і залеглости до місцевої каси на руки відділових урядників. Коли цего не зроблять до кінця місяця жовтня 1932 року, то в листопаді 1932 мусять виповняти нові аплікації (просьби о принятте), коли хотять бути дальше членами У. Н. Союза, подібно як кождий новий кандидат. Ці знов члени, так повнолітні як і малолітні, котрі в місяци вересні 1932 р. взяли переступні листи, а еще досі не зголосилися до іншого правного і істнуючого відділу У. Н. Союза, мусять це зробити в місяци жовтні 1932 р., бо на другий місяць, то є в листопаді 1932 стратять всі членські права і моглиби бути приняті тільки на підставі нових аплікацій (просьб о принятте).

І. Каштанюк, гол. рек. секр.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА.

Дня 17. вересня поховано **Василя Короля**, члена 151 відділу У. Н. Союза в Алентавн, Па. Це був щирий, працьовитий і чесний громадянин. Наша громада болючо відчуває втрату, яку вона мала через смерть Покійного.

Покійний походив з села Томашівці, повіт Калуш, Західня Україна. До Америки прибув перед світовою війною і працював зпочатку в майнах, а потім у залізних заводах і в ткацьких фабриках. Потім розпочав свій власний бизнес і провадив його чесно 11 літ аж до своєї смерти.

Покійний був відомий з жертволюбности, бо жертвував щиро на всі народні потреби. До У. Н. Союза вступив у 1924 році.

Помер по тяжких муках від нещасливого автомобілевого випадку. Оставив осьмеро діточок і вдову, які щиро дякують членам 151 і 147 відділу У. Н. Союза та Громадянству за віддання Покійному останньої прислуги.

Дякують також Головному Урядови У. Н. Союза за скоре виплачення посмертного.

Іван Рудакевич,
секр. 147 від. У. Н. С.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

AGAIN THE METHOD OF DISCUSSION.

I follow with interest the letters of the Ukrainian youth in the "Svoboda." With some of the views expressed in those letters I agree, with others very often disagree, but for some of them I feel realy ashamed. What I am ashamed of is the methods in which some of our young writers undertake to discusses various subjects. If the editor were tolerant to me, I would try to specify those kinds of writing which in my estimation bring shame to our youth and should be corrected at once.

I am ashamed first of all for those writers who question other people's patriotism, piety, or honesty just because those others differ from them in opinions. I do not have to look far for an example. Everybody knows that one of the contributors who started a very interesting discussion suffered from such an abuse a great deal.

I am further ashamed of those youths, who lack so much sportsmanship when it comes to accept criticism of themselves. If you want to know what I mean just follow that hard hitting which followed the letter of an old-country priest who dared to say something unpleasant about the youth educated in American schools. "By God!" — I wanted to call out, — "Fellows! Haven't yuo heard something as bad from your teachers and principals? Why didn't you protest when they called us ill-educated and ill-mannered? Were you afraid of their authority? Do you hit the priest hard because you can do it with impunity?"

I feel also ashamed for this education of ours when I read a letter written with the assumption by the writer that those who agree with him are savants, and those who disagree are fools and dunces. Well, such writing does not go far with me, and, I think, with others either. When I read a modest letter by a man who knows what he believes in but supposes that other honest people might think differently, I am already half-won to his opinions. When I see contemptuous attitude towards others for the opinions they hold, I know here is a man who feels strongly, but thinks poorly. You have to be on your guard for this fellow, but his opinions do not amount to much.

I read with amazement those boastings of various writers of their knowledge of this or that. Especially unpleasant was to me to read when a young American student of Ukrainian blood disported himself as the judge of what is perfect English. The editors did well when they printed his contribution in full without change so that everybody who knows something of the English language could see for himself whether the writer could be the judge of what is perfect English.

The same contributor made another unsavory turn by praising one of the editors for speaking perfect English. Did he imagine the difficulty into which such writing placed the editors? They had either to publish the letter as sent in, or to correct it, i. e., to omit the superfluous and add the necessary. Should they omit the objectionable passage, the writer (and his friends) might be working under the impression that the letters are "fixed" by the editors, that the opinions of the letter-writers do not count, that the opinions of the editor are more important. Should the passage be allowed to be printed in full as contributed then some person short of imagination could jump at the conclusion that the editors published the letter with the passage just because this contained the praise for an editor. Of course, anybody who has a bit of sense could see that such an accusation is false as nobody ever saw in the "Svoboda" one word of praise for the editors, but some people are so much in need of slandering others that they do not care much whether their charges are false.

I see that the editors chose in this difficulty a third course: they published the entire letter without any changes and called in their note the attention of the readers to this fact. They hinted that they do not sympathise with the author's claim for knowing what is perfect English. In other words, they questioned the writer's praise of the editors. They did not, however, imposed their opinion upon the readers. They merely gave us the facts, the letter in full, and said in a way: go ahead, read, and think for yourselves.

The writer may say then, "Well, that clears me. Let the people read and judge." But it does not. Although the editors gave us the letter, still some people might draw the wrong conclusion. The paper has competitors, opponents, and enemies. Some may think they are in need of an opportunity to attack the paper or its editors. Here they might see the opportunity. It is a poor opportunity for those who read the letter in full, but there are people who did not read the "Svoboda", and to those persons who are not very particular what charges they make may represent the letter in the light that suits their purposes. Couldn't the writer of the letter imagine this result?

He may say that my imagination runs amuck. Well, facts prove that I am right. I hear that a person has already the sad audacity to make such a charge. Without saing a word about the note of the editors, the person tears his robes, plucks his hair, and cries in crazy despair: "Editors praise themselves! Poor Ukraine is on her death-bed!"

The letter-writer may say, "Am I responsible for every crazy conclusion made from my writing?" Surely not. But it is a bad policy or bad taste to write so that such crazy charges could be made. Just see what it leads us to. Here the "Svoboda" gives us an unusual opportunity to discuss any matter we consider important. Some one started the discussion whether the use of the English language in our churches would not bring more youth to them, a matter dear to many of us. But here we discuss the matter in such a manner that a person with crazy hatreds tears his robes and plucks his hair. Everybody turns in the direction of the person with crazy antics, and presto! In the place of discussion about the improvement of the church, which is a grave matter, we have the question whether the Ukraine is really critically ill because of the editors' desire to glorify themselves, which is a petty matter, worthy of petty minds.

If we have not gone to American schools in vain, if we have to show some improvement over the ways of our fathers, who had often no schooling at all, who have worked hard to keep us in schools, if those schools are really the best as we like so often to claim, let us show this by discussing big matters in a big way. Let us not hunt for the glory of being the only patriots, the only pious people, the only good pupils and teachers of this or that, but let us take a difficulty in the life of our people and try to find the way out of it, modestly, fairly, and evenmindedly.

B. Kachaniuk.

На залізниці.

— Перепрошую вас, пане, чи не могли би ви позичити мені на хвилинку ваших окулярів. Без окулярів не можу читати.

Заскочений такою сміливістю сусіда подорожній, що читає газету, здіймає окуляри та дає їх йому.

— Дякую вам, пане. Та що ви тепер і так не можете читати, то я попрошу й газету.

ПОВІДОМЛЕННЯ.

Кооператива „Українське Народне Мистецтво" у Львові повідомляє, що вислала до Америки члена своєї управи, п. Стефанію Чижович, яка є уповажнена до полагоджування всіх справ кооперативи, та її видавництва „Нова Хата". Проситься тому всіх заінтересованих в справах виробів українського домашного промислу (килимів, вишивок, кераміки, різьби і т. д.), як також в справі передплати „Нової Хати", звертатися на адресу: 247-53

ING. STEPHANIA CHYZOWYCH,
1134 ATWOOD RD., OVERBROOK, PHILADELPHIA, PA.

ЗА КООП. У. Н. М. у ЛЬВОВІ:
Ірена Макух-Павликовська. Інж. Лідія Бурачинська.

З УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

ФИЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Концерт Музичної Школи.

О пісне моя! Що найкращою є
В серці й мислі народу мойого,
В твоїх звуках, як в гарфі безсмертній, жиє
Й дожида воскресення нового.

Б. Лепкий.

Чи на рідній землі, чи в далекому краю в чужій стороні, чи в радости, чи в часі безумовного чорного суму, наша пісня ніколи не лишає нас. Вона співає нам про далекі степи, давну козацьку славу; і в бій на смерть і життя за свободу і волю провадить нас пісня наша рідна. І в чім іншім відбиваеться мов у хрусталі наша славна історія, наша традиція, як не в пісні нашій рідній?

Розуміючи велику вагу і значіння пісні і музики у вихованю української суспільности, пороблено відповідні заходи в заложенню Української Музичної Школи. Школа та робить заходи зібрати Народний Хор, вчити охочих теорії і практики співу і грання на інструментах. Діяльність свою розпочала Музична Школа концертом дня 14. жовтня. Завідатель школи, п. Григорій Павловський, зібрав усі найкращі артистичні сили в нашій місцевости і фактично показав і повчив нас, як повинен виглядати правдиво артистичний концерт. Виконання точок програми та поведення артистів на сцені вказували відразу, що тут мається до діла з вишколенням, та що сама повага і престіж такої інституції як Музична Школа побуджують виконавців і управителя концерту до якнайсолiднішого виконання точок. Музична Школа представила себе гідно. Хор ім. Кошиця під проводом п. Григорія Павловського вивязався досконало. Трудні клясичні твори Дунклера, Дворжака, Шумана, Шуберта, Мендельсона, Нижанковського, Сарасате, Пуни, Кропивницького, Лисенка, Леонтовича, Давидовича, Ступницького і безоглядна вмілість їх виконання свідчать про високий артистичний склад Музичної Школи.

І публика потрапила оцінити артистичний бік концерту. Бож справді всі, що не розуміються на музиці, лиш і-лися дома, а на салі бачили ми самих любителів і прихильників української музики й співу. Таких, яким імпонуе лише велика труба і бубен, там не було. Приємно було поглянути взад і побачити вдоволений вигляд лиць, що прийшли на культурну насолоду, а не на те, щоби повеличатися новим „дресом", або побалакати собі з кумом.

Було би побажаним, щоби вислід і в цім напрямі був заохотою для Музичної Школи до дальшої праці.

П. Д.

Виграв нагороду.

В однім товаристві забавлявся гурт приятелів. Хтось сказав: „Товариші, гадаю, що ніколи й ніде ми не почувалися так добре, як тут!"

— Гадаєте? — спитав інший. — Я пропоную уладити голосування. Хай кожен скаже, де почувався найліпше. Відбудеться голосування, а хто дістане найбільше голосів, тому жюрі признає нагороду.

Один сказав, що найліпше почувався на дансінґу, інший, що в театрі і т. д.

Нагороду признали тому, котрий сказав, що почувається найліпше в жінчинім ліжку. Коли він прийшов до дому, признався, що дістав нагороду, та боявся признатись, що дістав її коштом жінки.

— Завіщож ти дістав цю нагороду?

— Мене питалися, де я найліпше почуваюся.

— А ти що сказав?

— Я сказав, що в церкві.

— Алеж це брехня!

— Ну, так, та бачиш, це для жарту лише я так сказав.

Пополудні жінка стрінула чоловікових приятелів і питається:

— Якжеж ви бавилися вчора на вечорницях?

— Знаменито!

— А мій чоловік не зрадив мене часом?

— Навпаки! Здав справжній іспит подружої вірности!

— Ну, ну... Та як могли ви дати таку нагороду за таку глупу відповідь. І при цьому неправдиву. Мушу вам признатися, що мій чоловік від нашого шлюбу був там може найвище тричі та за кожним разом мусіла я його тягнути на силу! Як уже там і був, то сидів із заложеними руками, позіхав і думав Бог зна над чим!

ТАРЗАН І ЗОЛОТИЙ ЛЕВ. (83)

„Ти не відішлеш його геть!" — закричала Фльора. „Навіть ти не можеш бути такий жорстокий". Потім, звертаючись до Карського, вона закричала: „Карле, вратуй мене від цього звіря". У відповідь на це Карський націлився з револьвера в Естебана й вистрілив у нього. Та куля пролетіла мимо. Карський так ослаб, що не був у стані добре тримати револьвера в руках. Естебан розмахнувся своєю важкою списою і пустив її в Карського.

Карський майже беззвучно впав на землю трупом. Списа влучила його в серце. Естебан спокійно підійшов до трупа й витягнув спису, що застрягла в церці вбитого. Тут Естебан побачив, що під камізелькою Карського є якась торбинка. Він забрав її й вернувся до Фльори. „Ти звір, а не людина! Звірина ти дика!" — кричала Фльора. „Так, я звірина! Я звір, а не людина! Я Тарзан з малп і хто мене інакше назве, той заплатить за це життям!"

Фльора перелякано дивилася на Естебана. Оглядаючи його позу й вираз лиця, вона прошепотіла до себе: „Божевільний! Я сама тепер у джунглях з божевільною людиною". А в той час Естебан продовжував свою промову та прибирав ріжні артистичні пози, що мали свідчити про його надлюдське походження та вдавати з нього дійсного Тарзана. Він справді з постави був похожий на Тарзана, але в душі його ховався справжній звір.

„Він хотів украсти від мене тебе, мою дівчину!" — бурмотів Естебан. „У мене, в Тарзана, пана й володаря джунглів! Ні, цього ніколи не буде! Я скорше вбю тебе, ніж комусь віддам! Ти будеш мене любити". „Як же я можу тебе любити, коли ти звір!" — відповіла Фльора. „Але я володар джунглів. Я Тарзан з малп. Чуєш? Я Тарзан!" Довго ще Естебан робив ріжні пози перед переляканою Фльорою та все бурмотів: „Я тебе вбю, а не віддам! Я тебе вбю".